No. 2102 Zaterdag 19 April 1924. 41ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Na lijden, verrijzen

Nooit scheen een menschelijk leven zóó vernietigd, nooit de hoop op een toekomst zóó verijdeld als op Goeden Vrijdag, toen dichte duisternis den kruisberg omfloerste, waar de Zoon des menschen te sterven hing.

Het scheen voor goed gedaan met ongehoorde pretentiën, welke dat menschenkind met zooveel klem had laten gelden, Gods Zoon te zijn.

In den dood zweeg nu de bleeke mond.

In laatste druppelen fonkelden de robijnen van Zijn bloed op het ineengekrompen en afgepijnigde Lichaam, en de doornen in het edele hoofd hadden het werk der foltering voltooid.

Met uitgestrekte armen hing Hij daar om heel de wereld met zijn liefde te omvademen, maar zij begrepen het niet, zij die daar diezelfde armen op het kruis hadden vastgenageld.

In het dal omlaag naar de stad zag de Phariseër nog even om en een grijnslach vertrok nog zijn gelaat, want in zijn phariseëntrots meende hij over dien Man te hebben getriumfeerd.

Het einde was nu daar, en stil werd het op Golgotha.

Alleen de droeve Moeder legde al de teederheid van haar hart in dien éénen langgerekten oogslag naar het sombere kruis.

Als twee gelijkstaande gouden harpen — zegt een Kerkvader — die door een en [illegible] een unisoon geluid afgeven, zoo resoneerde de innigste liefdesmart over en weer in de ziel van Moeder en Kind.

Nooit, in heel de geschiedenis der menschheid, was God met Zijn liefde zoo nabij geweest aan den mensch, nooit de mensch zoo nabij aan God.

Maar de wereld gevoelde niets van deze allerheiligste zielenvereeniging.

Der wereld benauwde het immers als de ergste vervloeking, dat zij naar Paulus' woord *sine affectione* waren, menschen zonder liefdesgenegenheid.

Kon er dan wel een sterven zijn, zonder lichtstraal, zoo vernietigd in al zijn verwachtingen, zoo roemloos voor een naar glorie hunkerende wereld als de dood van Hem, die daar stierf tusschen de booswichten?

Het majestueuse en het angstwekkende van den dood dwingt zelfs den meest ongevoelige tot medelij, maar hier waren juist de verschrikkingen van dien dood een zoet geneugte geworden voor hen, die in dit sterven het einde van alles wilden zien.

Zóó stierf Hij!

Van allen verlaten.

Van allen veracht, zooals geen mensch in zijn laatste ure veracht is geworden.

De vernietiging van dit leven was volkomen en onherstelbaar.

Achter het kruis het donkere graf en de vergetelheid....

***

Het ongeloof van heden, hoewel in anderen vorm, is op dezelfde gedachte uitgekomen.

Het ziet den triomf van het Kruis in de wereldgeschiedenis. Eeuw na eeuw heeft het de boodschap der Opstanding vernomen, maar met cynische onverschilligheid wendt het de moede oogen af van den Gekruiste.

„Wat baten handen om Uw knie geprangd?" vraagt een ongeloovig dichter.

Het is Magdalena, die het hem zeggen zal, zij, die op den grooten Lijdensdag voor Christns' Kruis terneergebogen, heete tranen schreide over hare zonde en het dan ook verdiende de eerste te zijn, die in den stillen [illegible] van den Verrezene mocht aanschouwen.

Kon de wereld, gelijk die vrouw, gelooven in de kracht van het berouw en had zij den moed om niet te wijken voor de blaam der menschen en te dempen haar hoogmoed en haar blinden waan, het zou ook haar op dezen dag gemakkelijk zijn te knielen voor den Gestorvene en Hem als „Rabboni" te begroeten.

***

Maar de kloof is diep.

Bang en verontrustend zijn daarom de tijden voor den geloovigen mensch.

Velen zijn het, die als door een wervelwind worden meegesleept, ontelbaren in wier hart een andere levenszang moduleert dan het boete lied van Goeden Vrijdag.

Toomlooze zinnendienst, stofvergoding en materialisme schijnt de levenstoon van dit geslacht. De gouddorst is geworden de vloek der natiën.

De volkeren wandelen op een vulkaan van altoos dreigende anarchie, en het gezag biedt geen genoegzaam tegenwicht, want prinsen en potentaten kwamen er schaamteloos voor uit, dat alleen materiëele uitzichten hun internationale politiek beheerschen. Alleen de materie is de groote moordenares der volkeren, de slachtende beul der wereld.

Vrede en licht zijn alzoo geweken, een wolk van duisternis en haat trekt door de moderne atmosferen: de wereldoorlog was er de vrucht van.

***

Toch is daar nog de hoop des levens, en voor vertwijfeling is op dezen dag van erbarming geen reden.

De heidensche volken kenden die hoop des levens niet.

Daarom zijn Babylon en Assyrie, Rome en Griekenland ten ondergegaan, zonder tot een opstanding uit hun val te geraken.

Hadden zij die hoop kunnen koesteren, zij zouden zich bekeerd hebben en 's Heeren woord zou in hen bewaarheid zijn, dat „zij zouden zijn gebleven tot op dezen dag."

Maar die volkeren waren uitgeleefd door de zonde, en in hun midden ontsprong geen bron, die de levende wateren bevatte.

Niet zoo deze tijd.

Al willen zij het zich niet bekennen, zelfs de haters van Christus kunnen niet ontkomen aan de genezende kracht van het Christendom, noch aan den invloed der eeuwenoude leer.

Want midden in deze van God verdwaalde maatschappij staat en blijft de banier geplant van den Gestorvene, en hoe duister het schijne, zooals op Goeden Vrijdag, het wijdoverstralende licht van den Paaschmorgen zal eenmaal opgaan.

De strijd blijft, maar de wapenen zijn weer vernieuwd.

Het tweegevecht, dat eens op dien grooten Lijdensdag werd ingegaan tusschen het Leven en den dood, wordt voortgezet tot het einde der tijden.

En het menschdom zal eenmaal opspringen bij de wedergeboorte van dat nieuwe onstoffelijke leven, andermaal verlost uit de banden der zonde, met geheel hunne ziel heengetrokken naar den levenden God, die het mysterie des doods heeft opgelost in het mysterie zijner eigen Verrijzenis.

***

Het is die wederherstelling van allen en alles in Christus, het program der toekomst, de hergeboorte der maatschappij, die op heden staat als een eisch, waaraan voldoening moet gegeven.

Maar aan dien eisch kan eerst voldaan worden, indien ieder de hernieuwing van eigen geestelijk leven uitdraagt in de maatschappij, indien wij het zwaartepunt van ons leven niet in de stoffelijke maar in de geestelijke dingen, niet in de zichtbare maar in de onzichtbare wereld hebben gelegd.

Op Golgotha is geslacht het Lam voor de zonden der wereld, maar in den hof van Jozef staat op, de Leeuw uit Juda's stam, die zich verheffende in eigen kracht, dood en graf, zonde en schuld triomfantelijk overwon.

Maar de Leeuw is en blijft een symbool van strijd.

Staande in Gods kracht zullen wij met Hem overwinnen, en het einde der wereldhistorie zal zijn niet de zegepraal der wereld, maar de victorie van den Christus over heel de wereld.

Een blij Paaschfeest.

Naast het atelier, in de kleine, artistiek-gezellige kamer zaten de twee broeders bij elkander: Henri, de beeldhouwer en Hubertus, de Pater Franciscaan. Hun trekken geleken sterk op de beeltenis in olieverf, die aan den wand hing: een fijne oude-heerenkop met langen witten baard, die aan 't edel gevormd gelaat tegelijk 'n artistiek en een waardig voorkomen gaf. Maar al was de gelijkenis tusschen de twee mannen treffend, hun uiterlijk was zeer verschillend. Henri was zwaarder gebouwd dan de jongere broer, wiens slanke gestalte wegschool in de ruime, bruine pij, die zoo harmoniseerde met 't magere, fijnbesneden gelaat van den ascetischen zoon van St. Franciscus. De beeldhouwer verried in z'n uiterlijk 'n groote waardeering van de genoegens des levens. Zijn sprekend, met 'n kunstenaarsbaardje versierd gezicht was rood getint en de levendige oogen hadden 'n zorgelooze uitdrukking, hetgeen te meer opviel naast den ingetogen ernst van den Franciscaan.

Ze hadden nog eens samen zitten praten over velerlei onderwerpen, maar beiden voelden wel, dat de vroegere vertrouwelijkheid geweken was. Henri vermeed 't, daarop te wijzen: hij wist 't te goed, dat er dan woorden zouden gesproken worden, die hij liever niet vernam.....

Pater Hubertus keek 'n tijdlang zwijgend vóór zich. Hij werd neergedrukt door de gedachte, dat zijn eenige broer, de oudste uit 't edele, echt-Roomsche kunstenaarsgezin der Wiebrand's thans een ongeloovige of minstens 'n scepticus was, die zijn godsdienstplichten geheel verwaarloosde. Lichtzinnig was Henri steeds geweest; deze karaktertrek zegevierde over zijn goede inborst en bedierf de vruchten zijner uitstekende opvoeding. Nu was hij teruggekeerd uit den vreemde waar hij zich als kunsteraar roem had verworven, maar in de oogen van den bezorgden priester zedelijk gedaald was....

Hubertus keek onwillekeurig omhoog naar 't portret van hun vader en Henri, getroffen door de uitdrukking op 't zielvol gelaat van zijn broer, lokte nu zelf 't vermeden onderwerp uit door zijn spontane opmerking: „Als ik je zóó zie, dan ben je net St. Antonius, de Wonderdoener van Padua!"

Hubertus glimlachte weemoedig. „Ik zou 't willen zijn voor 'n uur om één wonder te bewerken."

De ander lachte luchtig, poogde er over heen te praten.

„Kom, wonderen zijn niet meer van dezen tijd — ik voel d'r weinig voor."

Uit de wijde mouw van den Franciscaan kwam 'n witte hand en legde zich op den arm van den beeldhouwer.

„Voel jij je nu gelukkig, Henri?"

„Wel ja, waarom niet," schertste de artist. „Ik heb alles wat ik begeer!"

„Alles?"

„Voor zooveel 't mogelijk is, ja! Natuurlijk, ieder heeft al eens moeilijkheden en onvervulde wenschen — verbeeld je 'n leven zonder strijd, zonder droeve ontroeringen — 't zou niet mogelijk zijn iets moois iets groots te maken!"

„Iets moois, iets groots", herhaalde de jonge priester. „En dat zeg jij, nadat je 't mooiste, 't grootste van je weggeworpen hebt...."

De beeldhouwer stak 'n sigaar op — z'n broer bedankte — en blies groote rookwolken voor zich uit.

„Beste broer, doe me nu 'n plezier en vergal ons kostbaar samenzijn niet door te preekken. Ik geloof toch wel, dat je talent bezit als kanselredenaar je hoeft 't mij niet meer te toonen. A propos, 'k hoor, dat jij dezen keer de Lijdens-meditatie geeft hier in de parochiekerk. Is dat niet 'n onderscheiding?"

„Voor mij niet. Ik vat het op als 'n zeer moeilijke taak, die alleen vruchtbaar kan zijn, als God ze zegent."

„Nu ja.... Als 'k tijd heb, kom 'k eens 'n keer luisteren".

„Waarom?"

„Waarom?! Zeg, wat ben jij vandaag mysterieus! Ik wil je toch óók wel eens hooren en zien op den kansel".

„Als je geen andere reden hebt om te komen, doe 't dan liever niet. De kerk is niet de rechte plaats om profane verstrooiingen te zoeken."

Henri keek ontstemd voor zich uit, maar zijn beweeglijke natuur verdrong aanstonds de bezwarende gedachten. Reeds blonk weer 'n zorgelooze lach op zijn levendig gezicht; hij stak zijn hand uit, gulhartelijk: „Kom, broer, laten we elkander niet onaangenaam zijn; al hebben we op dat éene punt verschil van meening. Jij vertegenwoordigt de eerbiedwaardige traditie van onze familie, in mij concentreeren zich de vooruitstrevende neigingen — soit! We zijn elkander te zeer genegen dan dat we over geestelijke zaken zouden twisten".

Pater Hubertus drukte de hand van zijn broer en wilde antwoorden, toen er geklopt werd en 'n knecht 'n brief binnenbracht.

„Uit Parijs", verheugde zich Henri. „'k Was reeds bang, dat de kunstbroeders me zouden vergeten. Je permitteert?"

Vlug las hij 't schrijven door en Hubertus zag, hoe hij verbleekte. Toen hij den brief ten einde had, liet hij verdrietig 't hoofd hangen, terwijl zijn expressief gezicht den innerlijken schok verried.

„Slecht nieuws?" vroeg de priester.

„Ja.... André de Veilles — natuurlijk heb je 'm niet gekend, maar 't was zoo'n nobele jongen.... en 'n talent! 'n Meester was ie geworden, met de techtiek spéélde hij, maar die ideeën .... O, broer, als je zijn schilderstukken zag. En die vent, nog geen vijf en twintig jaar oud, heeft zich gezelfmoord met.... met zijn vrouw!

„Waarom?"

„Ja, waarom?.... Mijn vriend schrijft de reden niet, maar natuurlijk raad ik die wel. Melancholie! 't Was zoo'n diepgevoelige.... En nu de dood door gasverstikking, zelf gewild. 't Treurig einde van een genie!"

* * *

Door de open ramen van de pastorie drong de zwoele lentelucht naar binnen en de sobere studeerkamer van pater Hubertus werd verlicht door den getemperden gloed der avondzon. 't Gerucht van de straten, waar de kinderen speelden en voertuigen ratelden over de keien, verjoeg de stilte uit 't stemmig vertrek. De jonge Franciscaan zat gebogen over de tafel, bladerend in een cahier, dat vóór hem lag: zijn laatste Vastenpredikatie. De slanke witte hand streek onrustig over het hooge gloeiende voorhoofd; in de diepe, donkere oogen lag 'n ongewone glans. Ontevreden schoof hij 't schrift van zich af en liet peinzend 't hoofd in de handen rusten.

Hij dacht na:

Hard had hij gewerkt in dezen Vastentijd en toch kwam telkens weer de ontmoedigende gedachte hem kwellen dat zijn arbeid ijdel was en zonder beteekenis....

Bij de eerste lijdensmeditatie reeds had hij zich volkomen gegeven aan zijn onderwerp en de geloovigen werden geboeid door de schoone taal van den vromen Franciscaan, den zoon van den welbekende kunstenaarsfamilie. Later waren er méér komen luisteren en werd ook de laatste plaats in de groote, donkere kerk bezet. Maar pater Hubertus was niet voldaan over zijn arbeid.

't Was hem soms te moede alsof hij streefde naar 'n doel, dat onbereikbaar scheen.... Telkens bad hij vuriger om zegen op zijn woord, telkens spande hij zich meer in om de harten te ontroeren, de geesten op te heffen en de zielen te voeren aan de voeten van zijn glorievol lijdenden Meester. Hij begreep de geestelijke

Ontvangst van Gouverneur Brantjes op St. Eustatius.

De aankomst van Z.Exc. op Donderdagavond 13 Maart en de landing den volgenden morgen hebben wij reeds in ons vorig nummer uitvoerig meegedeeld.

In den loop van dien Vrijdagmorgen kwamen schoolkinderen, met vlaggetjes en bloemen, Zijn Excellentie een aubade brengen. Een der leerlingen reciteerde het volgende gedicht, vervaardigd door den Heer A. K. VALK, dat zijn Vaderlandsliefde niet minder dan zijn dichtergave alle eer aandoet.

„Welkom"

aan Zijne Excellentie

Gouverneur Brantjes.

bij zijn bezoek op St. Eustatius

Maart 1924.

LANDVOOGD, ons eiland-volkje,
Met ware hartelust,
U duizendmaal geeft „welkom",
Recht „welkom" aan haar kust.
Die kust, waar eens DE RUYTER,
De held der helden trad;
En nog een hart'lijk „welkom"
Van d'oud' Oranjestad.

Al is onz' roem vergeten
Al is onz' bloei voorbij,
Nog Nederlandsch wij heeten,
Dit onze glorie zij:
Het kroost der Hollandsch' oud'ren,
Met ijver ongekrenkt,
Uit onzer aller harten
Oprecht U „welkom" brengt.

Klinkt de muziek U „welkom",
„Welkom" stijgt hoog in zang.
„Welkom" de klokken galmen,
„Welkom" weerklinkt het lang.
De vlaggen wuiven „welkom"
En zie de bloemen, hoe
Zij zich overal vertoonend
U „welkom" fluist'ren toe.

't Is wel onz' wensch en bede
Dat U, na jaren tal
Door lof'lijk werk, een „welkom"
Nog steeds ontvangen zal.
Een „welkom" hier op aarde
Van menig dankbaar strand
Ten laatste ook een „welkom"
Ginds in het Zaal'ge Land.

A. K. VALK.

St. Eustatius, 14 Maart 1924.

In den namiddag werd door *The Quick Step Lawn Tennis Association* den Gouverneur zeer hoffelijk een „tea" aangeboden, waaraan alle leden en eenige genoodigden deel namen.

In een geestig speechje van Dokter Liles, werd Z.Exc. het Eerelidmaatschap geöffreerd endiens foto verzocht voor het „club-house", dat binnenkort ter plaatse zal verrijzen.

Welwillend werden aan beide verzoeken voldaan. Tot aan 't vallen van den avond vertoefde Z.Exc. op het speelterrein. Een eeresaluut aan de Dames voor deze charmante „tea".

Zaterdag werden de Gouvernementsgebouwen, scholen en hospitaal en afgelegen „farms" bezocht.

Volle aandacht werd tevens gewijd aan het vraagstuk: hoe St. Eustatius in den achteruitgang tegen te komen.

De officieële receptie op Maandag avond werd druk bezocht. Er heerschte een ongedwongen stemming en al te spoedig schenen de uren verstreken. Na een wandeling, in 't volle maanlicht, door het nieuwe „Jubileum Park", voor 't eerst dien dag voor 't publiek geopend, keerden allen huiswaarts, uiterst voldaan over den gezelligen avond en vol lof voor den Beminden Landvoogd. Woensdagmorgen vertrok Z.Exc. aan boord van den schoener *Virginia* naar Guadeloupe. Tot een spoedig weerzien!

—De toestand van St. Eustatius is vrij ongunstig. Sisalfactorie definitief van de baan. Het Gouvernement zal 't zaakje wel niet overnemen en voortzetten. Zit er al in voor 175.000 gld. De voornaamste schuldeischers van de Compagnie, die hun land verpacht hadden, zijn er niet voor te vinden hunne vorderingen eventueel tegen aandeelen in een nieuwe sisalfactorie om te zetten.

Er werd veel „geboomd" over een suikerfactorie op te richten om 't hier groeiende suikerriet te verwerken en Statius en de omliggende eilanden van suiker te voorzien. Utopie! Suikerfactorie zal wijlen sisalfactorie in levensduur niet evenaren. Meer werd verwacht van export van het suikerriet naar St. Kitt's. Gezaghebber Beaujon is hiertoe reeds te St. Kitts geweest en heeft èn van het Engelsch Gouvernement èn van de Suiker-Factorie, dezelfde concessies verkregen voor het Hollandsche suikerriet als Nevis en de Engelsche eilanden genieten. Geen invoerrechten en prijs naar denzelfden maatstaf van het suikerriet van St. Kitts. Maar dan moet het suikerriet afgeleverd worden te St. Kitts niet later dan *30 uren* nadat 't op St. Eustatius gesneden is, anders daalt 't in waarde. De schoener *Harris* is reeds met een lading vertrokken en we zullen dus spoedig vernemen of Statius op deze wijze gebaat is.

—Overigens heeft de Gouverneur aangeboden werk in Curaçao tegen 1.50 gld. per dag en tegemoetkoming in de overtocht. Dat belooft wat. Een zestal hebben zich hiervoor aangemeld.

St. Martin, den 7 April 1924.

Inauguratie van het nieuwe schoolgebouw te Quartier d'Orleans, St. Martin, Fr. ged.

Een heel aardig gebouw van twee verdiepingen, de muren, gaanderijen met wenteltrap geheel en al uit concreet (beton) gebouwd is eindelijk klaar gekomen. Het heeft het Fransche Bestuur zoowat 90.000 francs gekost. De bouwmeester, de Heer GASTON RICHARDSON, een inboorling van het eiland, verdient bijzonderen lof voor de kundige wijze, waarop hij met beton gewerkt heeft. Het gebouw is feitelijk een der mooiste op het eiland en doet ons denken aan een huis van dergelijken bouwstijl op Scharloo, Curaçao. Gisteren te 4 ure des namiddags was er een groote menigte menschen saamgestroomd in en vóór het gebouw, waaronder het meerendeel der Fransche autoriteiten. De Maire, de Heer Emmanuel Fléming, hield eene rede in 't Engelsch, waarin hij de ouders der kinderen sterk aanried om de hun door het Bestuur aangeboden voordeelen van het onderwijs ten volle te waardeeren door hunne kinderen stipt naar school te zenden. Hij stelde ook ten zeerste op prijs de edelmoedigheid van het Hollandsche Bestuur, dat onderwijs aan Fransche kinderen kosteloos gaf, al waren deze de kinderen van de op het Fransche gedeelte van het eiland wonende Hollandsche onderdanen. Vóór deze rede speelde het muziekkorps *La Marseillaise* en na de rede *La Sambre et la Meuse*. Een algemeene royale trakteering kwam nu aan de beurt. Op eene tafel, midden in de zaal, stond o. a. een prachtige bouquet van den Ex-Maire, den Heer DANIEL BEAUPERTHUY, als een hulde aan den Bouwmeester, den Heer Gaston Richardson, „à l'occasion de la magnifique construction qu'il vient d'achever, *l'Ecole publique*".

De Heer Emmanuel Fleming heeft zeker veel voor zijn land gedaan. Onder zijn bestuur is het Fransche gedeelte van het eiland zeer vooruitgegaan. Een mooie uit beton gebouwde steiger te Marigot, een flinke ook uit beton gebouwde brug en een degelijk steenen schoollokaal te Grand Case, en nu een prachtig uit concreet gebouwde school te Quartier d'Orleans. De straten en wegen zijn ook oneindig beter dan vroeger. De Fransche onderdanen hebben alle recht om hulde aan dien Heer te brengen!

Paasch-Zaterdag.

(Naar het Fransch van Pierre l'Ermitie.)

't Is halfzes in den morgen.

De kerk is nog donker en verlaten. De koster heeft zooeven de deur ontsloten; een grauwe schemering dringt door de ramen.

Daarginds, achter in het heiligdom, teekent zich een groote donkere vorm af tegen het gekleurde glas; dat is het kruis.

Aan dat kruishout, met gebogen hoofd, met vermoeide en toch vriendelijke trekken, hangt de Christus en wacht....

Zes uur.

De zware deur knarst op haar scharnieren; 'n dof geluid van een andere bekleede deur, welke dicht valt. Dan niets meer....

Toch wel.... ja.... Zachte voetstappen langs den muur; eene vrouwengedaante, met een versleten doek om het hoofd, loopt behoedzaam door het halfduister.

Nu ziet men haar beter. Ze draagt de blauwe schort der broodbezorgsters. Hare oogen staan mat en zij is vermoeid, want zij heeft al geruimen tijd hare zware broodkar voortgetrokken, is vele verdiepingen opgeklommen om hare klanten te bedienen.... en toch zij is nog nuchter gebleven om te Communie te kunnen gaan.

En vanaf Zijn Kruis ziet Christus op haar neer.

— Welkom, gij vrouw uit het volk, gij in uw eenvoud de eerste en dat bijna iederen dag.... Neen, gij zijt Mij niet vreemd.... Negentienhonderd jaren geleden zag ik u reeds in 'n tempel als dezen, toen gij in stilte uw weduwepenningske liet vallen in de offerbus der armen.... Gij bezit de bescheidenheid van het goede, zooals de anderen de schaamteloosheid van het kwade hebben....

— Zalig de armen.....

Zeven uur....

De deur gaat open met een forschen ruk.

Kaplaarzen met sporen rinkelen op de steenen, gouden knoopen blinken in de ochtendschemering en de rechte lijn van een sabel. De man treedt nader, met afgemeten pas, de kepi in de hand. Hij knielt, zegt een kort gebed en ziet op naar het Kruis.

Ook hem erkent de Christus:

— Kapitein, Ik heb u gezien, negentienhonderd jaren geleden, als Romeinsch honderdman aan den voet van ditzelfde Kruis....

— Herinnert gij u, welk een walging toen uw eerlijke soldatenziel vervulde, bij het zien van al die gezichten vol haat.... bij het hooren dier beschimpingen....?

— Met vragenden blik hebt gij naar Mij opgezien, en toen alles voorbij was, hebt gij uitgeroepen met een stem, die door de eeuwen weerklonken heeft: „Waarlijk deze was Gods Zoon...."

„Heden zult gij met Mij zijn in het Paradijs!....

Drie uur....

Nog wordt de deur geopend maar langzaam, als met minder liefde. En door de opening hoort men soms het ronken van auto's of de rinkelende belletjes van een luxe-span.... het knallen van de zweep of het oneerbiedig gelach van wachtende chauffeurs....

En waarlijk, daar komt de rijke jongeling van het Evangelie.... Honderdvijftigduizend gulden inkomen... 's Zondags een korte Misje.... met Paschen te Communnie.... dat is alles. Hij schijnt gebukt onder de verdrietige onvoldaanheid van al het goede, dat hij den moed niet heeft te doen....

Hier is de vrouw van een die zich verreikte ten koste der gesloten kerken.

Zij torst een last van bonten en juweelen, waaruit men het bloed der armen zou kunnen persen. Honderden kloosterzusters zuchten in ballingschap, om haar de weelde te verschaffen van een vorstelijke woning, waar de fauteuils bekleed zijn met gestolen koorkappen en kazuifels.... En zij verbeeldt zich nu met een Weesgegroetje en een kaarsje dat alles weer goed te maken....

Neen, ook zij is Christus geen onbekende. Zij is de voorzichtige vrouw van Pilatus: „Bemoei u niet met dezen Rechtvaardige...."

Zeven uur....

Het wordt weer stil in de kerk.

De Christus, aan het kruis genageld, schijnt nog te zoeken....

Weer wordt de deur geopend. 't Is een man, oud en gedecoreerd. Hij ziet rond of niemand hem bespiedt. Hij heeft behoefte aan een gebed.... Hij heeft behoefte aan eene verzekering dat de groote Christus daar boven alleen bevrediging kan geven aan zijn geest, tot walgens toe verzadigd van de wijsheid dezer wereld.

Twijfelend, vragend, ziet hij op naar den Gekruiste:

— Heer wat wilt Gij, dat ik doe?

— Zacheus, daal af!...: Daal af van uw hoogmoed.... Nog lager.... Wordt als de kleinen.... Kniel neder!.... Want Ik moet bij u mijn intrek nemen!

— Maar wanneer, Heer?

Nog dezen dag!

— Bij u moet Ik mijn intrek nemen!....

Dit is de kreet van Christus op dezen Paschdag.

Hij is gericht aan iedereen, aan reine en bedorven harten. Hij is gericht zelfs tot hen, die geestelijk dood zijn.

— Lazarus, kom naar buiten!....

't is de stervende, gemartelde Christus, die roept.... Wie weet, misschien voor den laatsten keer?....

— Heden moet Ik bij u mijn intrek nemen.

— Maar, Heer....

— Ja, nog heden!

Een pijpleiding voor ruwe olie.

Volgens het *National Petroleum News* van het begin der vorige maand is er te Montreal in Canada een maatschappij gevormd om een buisleiding van Warika (Okla) naar Arkansas Pass, Texas aan te leggen. Dat zou een pijpleiding worden van 240 mijlen (van 5⅛ Km.) lengte.

Deze buisleiding zal moeten dienen om de petroleum in beide richtingen te kunnen pompen.

Zij zal 14 pompstations hebben met een dagelijksche capaciteit van 40.000 barrils. Op die wijze zal de productie van Oklahoma en Texas gemakkelijk naar de kust gevoerd worden.

Het is niet aan te nemen, dat een Corporatie, zoo machtig als de *Royal Dutch Shell*, zulk een fabelachtig kapitaal in de waagschaal zal stellen voor een pijpleiding van die lengte, uitsluitend en alleen in het belang van de olieproductie van Texas.

Deze pijpleiding zal kunnen dienen om petroleum zoowel van Texas naar de kust, als ook van de kust naar Texas te pompen. Doch de *Shell* heeft op het oogenblik in Venezuela een veel grootere olieproductie dan zij daar

---

nooden van zijn tijd, hij raakte diep de gemoederen door zijn scherp, maar altoos liedevol oordeel. Soms bracht de tijding dat weer een afgedwaalde zijn voet op den goeden weg had gezet, hem troost en bemoediging. Slechts kort.... de onrust in zijn binnenste, de twijfel aan zijn arbeid week niet... Dan vroeg hij zich af, welke beproeving hem opgelegd werd, of hij nog niet had geleerd zich geheel te verootmoedigen en hij worstelde zwaar om zijn ziel op te heffen uit neerslachtigheid.

Sterker nog dan anders overviel hem nu weer dat pijnlijke afmattende gevoel....

De schemer zonk neer op de stad en omhulde de voorwerpen in 't schamel vertrek.... Slechts 't ivoren crucifix aan den wand scheen zijn strenge lijnen te behouden. Pater Hubertus hief het bleeke hoofd op en bad...

.... De laatste klanken van de *Miserere* waren weggetrild onder de hooge gewelven der kerk. Op den zwaren, gebeeldhouwden kansel stond weer de jonge priester, slank in zijn bruine pij, wit het ovaal gelaat tegen den donkeren achtergrond. De woorden vloeiden weer van zijn lippen, vormend beeldrijke zinnen, schetsend in verheven taal den zwaren kruisgang van zijn geliefden Meester. Pater Hubertus zag rondom die honderden hoofden, in spanning naar hem opgericht, soms ontroering in de trekken en hij wist zich meester van hun aandacht.... Maar terwijl hij uitsprak die zinnen, met talent neergeschreven, diep overwogen tot ze aaneen stonden in vaste rij in zijn geheugen, terwijl hij de geesten der menigte aan de macht van 't gewijde woord onderwierp, doordrong hem weer dat pijnlijke gevoel van moedeloosheid... Maar hij moest. 't Was geen arbeid tot eigen voldoening, hij moest zich inspannen ter eere van Hem, Wien hij alles geofferd had.... En weer klonk zijn heldere stem krachtiger, werd vaster 't gebaar van zijn arm....

Eensklaps aarzelde hij. De oogen, 'n wijle neergeslagen, hadden in een der banken 'n welbekend gelaat opgemerkt. En toen wist hij duidelijk de oorzaak van zijn onrust en onvoldaanheid. Die ziel, meegevoerd in de armen der verleidelijk-lachende wereld, moest teruggebracht worden tot haar Schepper. Die ziel, rijk van oorsprong, mild begenadigd, rijp tot groote daden, doch verduisterd door dwaasheid en ongeloof, moest aangegrepen worden door de Genade, om niet verloren te gaan, maar hoog op te glanzen in de schittering van geloof en kunst.

Pater Hubertus zweeg en bad....

Toen overviel hem een vreemde ontroering en hij sprak weer 't. Was nu niet de jonge, begaafde redenaar, hoogstaande op den kansel, sprekend 't fijn-gevormde, wel-overwogen woord.... Hij stond daar, geleund op den rand van den preekstoel, als aangegrepen door 'n wondere macht, 't oog in spanning gericht op 'n visioen, dat hij aanschouwde in de verte. En hij vertelde met 'n trillende stem, die sterk ontroerde, al wat hij zag....

De geloovigen hadden even verwonderd opgezien naar den priester, niet voorbereid op dat zwijgen.... Dan maakte 'n ongewone ontroering zich van hen meester en voerde hun aandacht af van den slanken man in 't bruine priesterkleed.... 't Was of ze zijn gebogen figuur niet meer zagen, zijn diepe stem niet meer hoorden, doch nu zelf meeleefden, wat hij zag en schilderde in afgebroken aangrijpende zinnen....

En roerloos stond daar de jonge priester. Hij had alles om zich heen vergeten, hij zag niets meer dan de teere, witte gedaante, die 'n zwaar kruishout voortsleepte door de zonheete straten, terwijl 't bloed zijpelde langs zijn misvormd gelaat..... Hij zag de afgrijselijk-verwonde leden trillen op 't harde hout bij 't zielschokkend gebons der hamerslagen.... Hij zag 't Goddelijk Lichaam opgeheven aan den kruisbalk en ineenkrimpen van ontzettende pijn.... En aldoor staarden uit 't bebloede gezicht twee wonderzachte oogen hem aan.... Die oogen drongen diep door in zijn hart en verwekten er een schrijnend wee, maar tegelijk een volle, heerlijke warmte van liefde....

En hij moest het zeggen aan allen in de kerk, die hij daar wist, maar niet meer zag, hoe nameloos diep er op Golgotha geleden werd en waarom, wáárom de Verlosser dat liefdevol deed....

En toen, toen het Offer was volbracht en Hij den nacht had zien dalen over Golgotha, toen richtte hij zich op en in juichende begeestering trok hij allen mee tot aanbidding van den God van Liefde. Heerlijker taal had nooit geklonken in het gewijde gebouw, dieper ontroering had er nooit de harten bevangen en nooit waren er zoovele innige gebeden opgerezen uit opgeheven menschenzielen....

Toen pater Hubertus eindelijk zweeg als zich bezinnend, en zegende de ademlooze schare, ging er een zucht op in 't stille kerkgebouw.... En in één der banken vóóraan, verborg een jongeman 't felbewogen gezicht in de handen en tusschen de bevende vingers door vloeiden tranen....

Henri Wiebrand was in de kerk gekomen om zijn broer te zien—hij had er den Christus aanschouwd.

***

Het was Paaschmorgen. Buiten blonk de blijde dag, de dag der Opstanding. De herleefde natuur uitte zich in vreugdevolle weelde en vierde haar schoonheid uit onder een stralend-blauwen hemel.

In de stille parochiekerk, waar de gouden zon speelde door de kleurige ramen, stond een jonge priester voor het altaar en hief uit den kelk de blanke Hostie op ter aanbidding. Nog trilde de rinkelklank der schellen na, toen hij de altaartreden afruischte en naar de communiebank schreed....

Corpus Domini nostri....

De geloovigen vierden het hoogfeest van Paschen en op 't ernstig gelaat van den priester lag een diepe vrede. Dan trilden even de vingers, die eerbiedig den kelk naderden.... Een donkergelokt mannenhoofd hief zich op achter de communiebank en het knap artistengezicht was bleek van ontroering....

Toen ging 't juichen en jubelen in 't hart van pater Hubertus.... Hij drukte den kelk tegen 't kloppend hart en als een verheugde zang ruischte de zegenwensch van zijn lippen. En toen hij zijn broer weer was voorbijgegaan, straalde er 'n hooge vreugde uit zijn diepe zielvolle oogen....

Voor beiden was 't nu Paschen het heerlijke feest der Opstanding.... opstanding tot een nieuw leven

verwerken kan. Bovendien heeft men opgemerkt, dat de *Shell* in den laatsten tijd veel agressiever op de markt optreedt, vooral in het midden gedeelte van de Vereenigde Staten.

Door middel nu van deze buisleiding kan de olieproductie van Californie of van Venezuela zeer gemakkelijk opgepompt worden naar de raffinaderijen, die de *Shell* te Wood River (Illinois) heeft. Onlangs heeft de *Shell* een groot aantal olietankbooten van weinig diepgang aangekocht, die speciaal bestemd zijn om de ruwe olie van Venezuela over de barra van Maracaibo te vervoeren."

Een bericht uit Cleveland van den zelfden datum voegt hier nog de volgende beschouwing bij: „Dit alles geeft aanleiding tot tal van supposities.

Twee feiten staan hier onomstootelijk vast. Een en misschien wel twee belanghebbenden gaan een buisleiding van 25 c.M. middellijn aanleggen over een lengte van 715 mijl, en de *R. Dutch Shell* begint een scherpe concurrentie met de andere koopers van Amerikaansche petroleum."

En een andere bericht uit Maracaibo meldt: „De geheele vloot van de *Curaçao Steamschip Co.* ontwikkelt de grootste activiteit. Men kan duidelijk zien, dat men bezig is het vervoer in meer geregelde banen te leiden, zoodanig dat het olietransport van het meer van Maracaibo naar Curaçao heen en terug, het in- en uitpompen van de olie mede inbegrepen, in vier dagen kan plaats hebben."

Als men dit bovenstaande in verband brengt met een paar feiten uit onze onmiddellijke omgeving, dan begrijpt men, dat dit alles weer een bevestiging oplevert voor de geruchten, die steeds blijven aanhouden, dat de Curaçaosche Petroleum Raffinaderij een der grootste, zoo niet de allergrootste, der wereld zal worden.

De groote uitbreiding van het tankpark op de Isla, waarvan een gedeelte reeds voltooid en nog het grootste gedeelte in aanbouw is, wijst in die richting. Reeds meermalen vernamen wij in den laatsten tijd, dat een nog veel grootere uitbreiding (met 150 tanks) op komst is. De olieproductie in Venezuela neemt zoo enorm toe, dat men wel genoodzaakt is daarvoor de meest uitgebreide opslagplaats (hier op Curaçao) daarvoor in gereedheid te moeten brengen.

In de afgeloopen maand Maart werden door de Curaçaosche olietankschepen in het geheel 76 reizen naar Maracaibo gemaakt.

Op één dag (4 April) kwamen zelfs 7 tankbooten van Maracaibo hier binnen.

Doch ook onze raffinaderij kan alleen niet al deze olie verwerken. Van daar dient men dit surplus naar andere raffinaderijen in Amerika te verschepen. Dezer dagen vertrok nog van hier de groote olietankboot *San Gerardo* met een lading van bijna 17.000 ton ruwolie, die een waarde had van bijna 400.000 gld.

De Begrooting voor 1925

Voorloopig Verslag

Algemeene beschouwingen.

Men achtte het dienstig ditmaal aan de opmerkingen, waartoe het onderzoek van het Ontwerp aanleiding had gegeven, eenige beschouwingen van meer algemeenen aard te doen voorafgaan, die, hoewel eenigszins buiten het kader der begrooting tredende, niettemin het standpunt van menig lid ten aanzien van het te volgen financieel beleid hadden bepaald.

1. Verschillende leden dan zagen de allernaaste toekomst van 's Rijks financiën alles behalve rooskleurig in. Zonder overdreven pessimisme, voor zooveel betreft de eindelijke ontwikkeling van den toestand, kan — meenden zij — thans wel gesproken worden van een crisis. En een crisis niet enkel op zuiver financieel, maar vooral op oeconomisch gebied.

Om het onrustbarend tekort op de Staatsbegrooting te dekken deinst de Regeering niet terug voor de meest drastische bezuinigingsmaatregelen — drastisch vooral hierom, omdat zij afbraak beteekenen van slechts enkele jaren geleden nog als noodzakelijk beschouwde maatregelen — en daarnaast staan nog belastingverhoogingen tot een totaal van f 40 000 000,— op het program van den Minister van financiën.

Intusschen gaat het bij dit alles nog slechts om de Rijksbegrooting binnen een paar jaren sluitend te maken. Doch ook de gemeentebegrootingen baren zorg. Van meer dan één gemeente schijnt de begrooting niet sluitend gemaakt te kunnen worden zonder belastingverhooging.

Hoe al die bezuinigingen en belastingverhoogingen zullen inwerken op den economischen toestand van het Nederlandsche volk is een vraag, die men zich niet behoeft te stellen. Het onmiddellijk gevolg zal onvermijdelijk zijn een teruggang van den levensstandaard.

Door zulk een terugzetting van den levensstandaard kan men er in slagen den Nederlandschen valuta op peil te houden. Men staat, of liever stond in Nederland voor de keuze: terugzetting van den levensstandaard of inflatie. En men heeft blijkbaar het eerste gekozen, wijl uit het tweede op den duur toch weer het eerste zou voortvloeien.

Vast staat in elk geval, dat de Staat een periode tegemoet gaat, waarin zij zich de uiterste beperking zal moeten opleggen, van de burgerij groote offers vragen.

Bij zulk een stand van zaken is het, volgens de Afdeelingen, de dure plicht van Curaçao, van elk afzonderlijk Rijksdeel in het algemeen, elk naar zijn vermogen, mede te werken om de lasten van het Moederland te verlichten, het subsidie, waar onvermijdelijk, tot het uiterst minimum terug te brengen. Eenerzijds door zich de grootst mogelijke beperking op te leggen ten aanzien van de uitgaven en wanneer niet te vermijden, door versterking der middelen, anderzijds door er angstvallig voor te waken, dat op economisch en financiëel gebied geen verstoringen intreden, die de nauwkeurigste berekeningen kunnen doen falen en de lasten van het Moederland kunnen verzwaren. In het bijzonder hadden eenige leden bij dit laatste op het oog de zorg voor, wat men zou kunnen noemen, de Curaçaosche valuta en het buiten de deur houden van speculatiën met valuta- of wisselkoersen.

2. Met waardeering hadden de leden opgemerkt, dat het Bestuur zoowel hij het besteden der kredieten voor het afgeloopig jaar als bij het opmaken van het onderhavig ontwerp rekening heeft gehouden met den financieelen toestand van het Moederland en er naar heeft gestreefd de uitgaven binnen enge perken te houden.

Intusschen moeten vele leden het betwijfelen of de door het Bestuur toegepaste methode van bezuiniging wel de juiste is, althans wel die, waarvan duurzame resultaten van beteekenis kunnen worden verwacht. Men had wel eenigszins den indruk, dat meer incidenteel bezuinigd wordt bij voorbeeld door onvervuld laten van de een of andere vacature onder het bureelpersoneel en door het uitstellen van werken, dan doelbewust en systematisch. Zulk stelselloos bezuinigen en vooral het uitstellen van b.v. noodzakelijke onderhoudswerken aan gebouwen, kaden, straten en wegen, hebben dikwijls met de ware bezuiniging weinig gemeen, kunnen zelfs weleens in het tegendeel daarvan verkeeren, wanneer daardoor in een of ander onderdeel der administratie de organisatie in de war loopt of wanneer door het uitstellen van het noodzakelijk onderhoud, sommige werken in een staat van verval raken, die grootere uitgaven gaat vorderen.

Bezuiniging van beteekenis, niet van een paar duizend gulden, maar van vele tientallen van duizenden op de Curaçaosche administratie achtte men alléén bereikbaar door vereenvoudiging van de werkwijze, van wettelijke regelingen en administratieve voorschriften of instructiën en door het, waar noodig, breken met gewoonten en sleur. Het is van bezuiniging in deze richting vooral, dat de leden, hoe ijverig zij ook hadden gespeurd, zoo weinig hadden kunnen ontdekken.

Men wees er op, hoe de laatstelijk plaats gehad hebbende belastingverhoogingen, die langer dan 2 jaren sleepende waren gebleven in den boezem der administratie, wijl van de gelegenheid zou worden gebruik gemaakt om verschillende belastingverordeningen in de richting van vereenvoudiging te herzien, ten slotte zijn uitgeloopen op een simpel verhoogen van sommige tarieven, een werk, dat in een paar weken tijds had kunnen worden volbracht.

Toch viel er, en valt er nog, op dat gebied, nog al heel wat te vereenvoudigen, dat ten slotte op bezuiniging en op het gemak en de tijdbesparing van het publiek zou neerkomen.

Eenige leden, die het nog verder wilden ophalen, brachten in herinnering, dat niet zoo heel lang geleden een verordening tot wijziging van de Zegelbelastingverordening, in de richting van vereenvoudiging door de Regeering als „in strijd met het algemeen belang" aan de Kroon ter vernietiging is voorgedragen. omdat daarbij een der grondslagen der belastingen werd opgeheven. Voorbij werd echter gezien, dat door die wijziging — waarbij het publiek zeer werd gebaat — en door eventueel daarbij aan te sluiten wijziging van de Registratieverordening een ambtenaar ten ontvangers kantore overtollig zou worden.

Resumeerende achtten de Afdeelingen de vereenvoudiging der administratie dermate van belang voor het verkrijgen van eene gezonde bezuiniging, dat zij het Bestuur in overweging gaven deze aangelegenheid ter hand te nemen en wenschten zij hun vertrouwen uit te spreken, dat de beoordeeling van de resultaten waartoe men in dat opzicht zal geraken, de Regeering niet zonder zeer grondige redenen weer „het algemeen belang" tegen de beslissingen in de Kolonie zal inroepen.

(Wordt vervolgd.)

Berichten uit de Kolonie.

Goede reis.

Dinsdag avond vertrokken van hier per Fransche Stoomboot *Puerto Rico* de Hoog Eerw. Pater Vicaris M. LUYCKX, de Zeer Eerw. Pater C. GALLÉ, benoemd pastoor van Marigot, op het Fransch gedeelte van St. Martin, en de ZEerw. Vicaria Regina, Dominicanes met bestemming naar St. Martin via Guadeloupe.

Welkom.

Met dezelfde Fransche boot *Puerto Rico* is Dinsdagmorgen alhier van zijn dienstreis naar de Bovenwindsche Eilanden teruggekeerd Z. Exc. Gouverneur BRANTJES met militairen adjudant van EYCK VAN VOORTHUYZEN. Bij aankomst werden de gebruikelijk saluutschoten gelost.

Wij bieden aan Z. Exc. een hartelijk welkom bij zijn terugkomst in ons midden.

SS. „San Gerardo".

Vorige week Vrijdag 11 April kwam hier binnen de olietank-boot *San Gerardo*, komende van Colón.

Dit schip is 550 voet lang, en dus de langste vrachtboot, die tot nu onze haven binnen kwam. Het schip meet 12.915 Bruto R. T. (36.549 M3).

Het heeft hier een lading van ruim 15.779 ton ruw olie, bovendien nog 1800 ton stookolie voor eigen gebruik van de *Isla* ingenomen en is daarmee Woensdagavond naar Landsend (Engeland) vertrokken.

Het schip behoort aan *The Eagle Oil Cy.* van Mexico.

Deze lading ruwe olie alleen vertegenwoordigt reeds een waarde van bijna 400.000 gld.

De Petroleumbron in Holland.

Omtrent de petroleumbron, aangeboord te Corle bij Winterswijk (Holland) meldde het correspondentiebureau *Vaz Dias* nader:

Het onderzoek van de aangeboorde aardolie heeft uitgewezen, dat deze bevat 10% benzine, ± 30% Dieselmotorolie en 60% lampolie.

Madame Marg. van der Stichele ✠.

Maandag overleed na een ziekte van weinige dagen alhier in het St. Elisabeth's Gasthuis Madame MARGARITE VAN DER STICHELE, echtgenoote van den Belgischen Gezant bij de Republieken van Colombia en Venezuela. Terugkeerend van Colombia en op weg naar Europa zag de Gezant zich genoodzaakt, zijn reis te onderbreken en hier aan wal te stappen wegens onverwachte ernstige ziekte van zijn echtgenoote.

Dinsdagnamiddag ten 5 uur werd het lijk naar zijn laatste rustplaats gebracht.

Z. Exc. Gouverneur BRANTJES met militairen adjudant en het geheele corps consulaire vergelden den rouwstoet.

Wij bieden aan Zijn Exc. den Gezant en dochter onze oprechte deelneming in dit smartelijk verlies.

Donderdagmorgen werd door den Heer HORACIO LEYBA, Venezolaansch consul alhier, ingevolge telegrafische opdracht zijner Regeering in tegenwoordigheid van den Belgischen Gezant en zijn dochter en den Consul van België, een prachtige krans op het graf der overledene neergelegd.

Majoor C. van Roggen. ✠

Een draadloos bericht gisteren morgen hier ontvangen meldde, dat MAJOOR VAN ROGGEN, wiens vertrek wij in ons vorig nummer berichten, aan boord van het *SS. Venezuela* is overleden.

R. I. P.

Ontvangen

van de firma MENSING & Co. alhier een altijddurende kalender, vloeipapier, enz. reclame voor *Pilsener Bier* van de *Tivoli Brouwerij*, Hamburg en 's Hage.

Mgr. Vuylsteke.

Volgens de laatste uit Holland ontvangen berichten, zou onze Apostolische Vicaris Mgr. M. G. Vuylsteke den 14en April uit Rotterdam naar New-York vertrekken. Vandaar zou Mgr. waarschijnlijk einde der volgende maand of begin Juni weer de terugreis naar Curaçao aanvaarden.

Prins Hendrik.

Zijn K. H. Prins Hendrik viert van daag 19 April zijn 48n verjaardag.

God schenke ZKH. nog een lang en gelukkig leven aan de zijde van onze beminde Vorstin, Koningin Wilhelmina en beider dochter Prinses Juliana.

25 jaar Consul.

Den 11 dezer maand was het 25 jaar geleden dat de Heer BENJAMIN J. DELVALLE benoemd werd tot consul van Denemarken alhier.

Van de Deensche regeering ontving de Heer DELVALLE telegrafisch den volgenden gelukwensch:

„*Veuillez agréer felicitacion vint-cinquième anniversaire de votre entrée au service consulaire Danois. J'ajoute remerciements des bons services, dont vous avez fait preuve*" — COLD, *Ministre d'Affaires etrangères*. Reeds eenige jaren tevoren ontving de jubilaris als blijk dat zijn verdiensten als consul door de Deensche Regeering op prijs gesteld werden, de versierselen der Daneborg-orde.

Dinsdagavond ontving de Heer DELVALLE ten zijnen huize het corps consulaire, dat hem voor deze feestelijke gelegenheid zijn opwachting kwam maken.

Excursies per vliegtuig.

De hydroplaan *Caldas*, te Maracaibo gestationeerd, het eigendom van de Duitsch-Colombiaansche vliegmaatschappij *Scadta* komt steeds meer in trek. Reeds meer dan 30 personen hebben van Maracaibo uit naar verschillende plaatsen in den Staat Zulia een uitstapje gemaakt en deze reizigers zijn zoo voldaan over hun reis, dat zij wel voor verdere propaganda en reclame zullen zorgen.

Sigarettenfabriek.

Volgens een bericht in het *Boletin Comercial* is men hier bezig een sigarettenfabriek op te richten. Met de installatie der machines is reeds een begin gemaakt.

Eigenaars van deze fabriek zijn de Heeren PINEDA & Co. Veel succés.

Petroleumbron in Duitschland.

Een dochter-maatschappij van de *Deutsche-Erdöl-Aktiën-Gesellschaft*, heeft in de buurt van Celle, in de provincie Hannover, een petroleumbron aangeboord, die meer petroleum geeft dan eenige andere vroeger in Duitschlann aangeboorde bron.

Ofschoon de olieproductie voorloopig nog, zoo krachtig als mogelijk is, wordt geremd, kan de dagelijksche productie toch op 100 ton worden gesteld. De petroleumrijkdom van deze nieuwe boring is aanzienlijker dan de overige olieproductie in geheel Duitschland.

Deze aardolie was aangeboord op een diepte van 750 Meter, op welke diepte tot nu toe in Duitschland nog geen petroleum was gevonden.

Met deze nieuwe bron is voor de *Deutsche-Erdöl-Gesellschaft* haar petroleum-productie verdrievoudigd.

Officieele Berichten.

De heer Ir. J. H. de Puy is belast met de betrekking van mijningenieur bij den Mijnbouwkundigen dienst alhier.

Aan Mej. A. W. Hellmund, onderwijzeres 4de klasse op Bonaire, is tot verder herstel van gezondheid, twee maanden verlofsverlenging verleend; en Mej C. M. Perret Gentil is werkzaam gelaten aan de openbare school op Bonaire.

Aan den adjunct commies ten Postkantore alhier O. W. Gravenhorst Brouwer is tot herstel van gezondheid een jaar verlof naar Californie verleend.

De hulpkommies der belastingen F. H. van Dinter is van Curaçao naar Aruba overgeplaatst en de hulpkommies G. de Windt van Aruba naar Curaçao.

Agent van politie 2e klasse op Aruba G. Tromp is tot herstel van gezondheid drie weken verlofsverlenging verleend.

Jubileumzegels.

De Jubileum-postzegels blijven nog geldig tot 30 April a.s.

Wat er ten postkantore op dien datum nog van den voorraad zal overgebleven zijn. moet vernietigd worden. Voor postzegel-liefhebbers, — verzamelaars en handelaars dus een aanwijzing om er nog een goede voorraad van op te koopen. Want zij zullen natuurlijk na eenige jaren aanmerkelijk in waarde stijgen.

BUITENLAND.

Hoe de Pausen voor hongerend Rusland zorgde.

Binnenkort zal zeker tot groote tevredenheid van allen, die door hun financieele en moreelen steun eenigerwijze daartoe hebben bijgedragen, een werk verschijnen, bevattende de dokumenten en de gegevens, die op de werkzaamheden van de Pauselijke hulpmissie in Rusland betrekking hebben.

Pater WALSH, die zich zoo verdienstelijk heeft gemaakt voor dit edel werk en ook diegene is geweest, die de dokumenten heeft verzameld, wilde aan het verslag der werkzaamheden deze toewijding doen vooraf gaan.

Dit album stelt op eenvoudige en heldere wijze door middel van foto's en dokumenten geheel het intense werk van de Pauselijke hulpmissie in het licht.

Zooals bekend is, kwam de Pauselijke hulpmissie 20 Augustus 1922 in Rusland aan. De leden van deze missie verdeelden zich over vijf centra: n.l. Moskou, Rustow, Krasmodar, Orenburg en de Krim. Ieder centrum had zijn talrijke vertakkingen vanaf de nabij de hoofdstad gelegen streken tot den Kaukasus en de uiterste grens van het Oeralgebergte.

De laatste dagen van Augustus en de eerste van September werden besteed aan de installatie.

Op het eind van September bedroeg het getal van diegenen, die door de Pauselijke hulpmissie in het in het leven gehouden werden 4000, op het eind van October 10.000, op het eind van November 40.000, op het eind van December 60.000 op het eind van Februari 90.000.

Dit was wel uit politiek standpunt beschouwd het moeilijkste moment voor de Pauselijke hulpmissie, wijl juist in dien tijd het proces plaats had tegen Mgr. Cieplak en de veroordeeling van mgr. Boetkiewicz en en van andere katholieke priesters. Niettegenstaande dit alles verminderde het charitatief werk van den Paus niet, nam het integendeel met den dag nog toe, zoodat op het eind van Maart *iederen dag* 130.000 personen gevoed werden en einde Juni het maximum bereikt werd van 160.000.

In Juli 1923 bestond de Pauselijke missie uit 12 leden en 2500 beambten. Aan kleeding is uitgegeven de som van 250 duizend dollar. Behalve dit alles bedraagt het getal van pakken met levensmiddelen aan huis bezorgd op dit tijdstip 2000. Nauwelijks waren de leden van de Pauselijke hulpmissie op de hun aangewezen plaatsen aangekomen, of zij begrepen dat er ook nog vele z.g. geheime armen waren, die tengevolge van hun opvoeding of sociale positie niet dorsten vragen om ondersteuning en aan wie derhalve een pak levensmiddelen thuis werd bezorgd, dat voldoende was voor een maand. De pakken waren voorzien van een kaart, waarop aan den eenen kant stond het wapen, de titel en het motto van de Pauselijke hulpmissie: „*De Paus van Rome aan het Russische volk*" en waarop aan den anderen kant stond geschreven: „De katholieke hulpmissie is gelukkig in de gelegenheid te zijn u van eenige levensmiddelen te voorzien. Het is een geschenk van Zijn Heiligheid Pius XI, die hoopt, dat dit geschenk een troost zal zijn voor u en uw familie in dezen droevigen tijd".

Het behoeft niet gezegd. hoe uit alles blijkt, dat 't Russische volk uiterst dankbaar is geweest niet alleen voor de groote weldadigheid van den Paus, maar ook voor de delicate wijze, waarop deze weldadigheid werd uitgeoefend. De archieven van de Pauselijke zending, die zich bevinden bij bij de secretarie van staat, bevatten een grootaantal brieven, die getuigenis afleggen van de groote dankbaarheid van het Russische volk jegens den Paus van Rome, en niet alleen van katholieke geestelijken en geloovigen, maar ook van die der orthodoxe kerk. Een pastoor van de schismatieke kerk begint zijn schrijven met: „de Christus is in ons midden". terwijl het adres luidt: Aan zijn allerbeminnelijkste Heiligheid, Heer en Paus van de heilige stad Rome."

Bekenmaking.

Het publiek wordt herinnerd aan art. 7 en 9 der Verordening van 11 April 1923 (P. B. No. 14) luidende:

Art. 7.

„Voor elken hond. waarvoor belasting is voldaan, wordt door of vanwege het hoofd of plaatselijk hoofd van politie, op verzoek van den belastingplichtige kosteloos een kenteeken uitgereikt.

Dit kenteeken wordt jaarlijks door den Procureur-generaal in de maand April vastgesteld.

Tot primo Juli blijft het kenteeken van het onmiddellijk voorafgaande belastingjaar geldig."

Art. 9.

„Het kenteeken moet door den hond duidelijk zichtbaar en aan den halsband worden gedragen.

„Alle honden, die op den openbaren weg, alsmede op voor den ieder toegankelijk particulier erf worden aangetroffen zonder van het vereischte kenteeken voorzien te zijn, zijn ter beschikking van de politie en kunnen, indien het noodig wordt geoordeeld, onmiddellijk worden afgemaakt."

„Het kenteeken zal dit belastingjaar den vorm van een kruis en tot opschrift hebben het woord „Curaçao," het volgnummer en de getallen 19 en 24."

„Het kenteeken is aan de hoofdwacht der politie te Willemstad verkrijgbaar.

Curaçao, den 7n Arril 1924.

De Procureur-generaal,

2—6 J. B. GORSIRA.

Bekendmaking.

De verkoop van juweelen en van Gouden en Zilveren voorwerpen, ter Spaar en Beleenbank van Curaçao beleend van den 5 **Mei** af tot en met **31 December 1922**, onder **No. 3608 D** tot en met **No. 5237 E**, zal plaats hebben op Donderdag den 24en April a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao 19den April 1924.

De Voorzitter

12 H. J. Cohen Henriquez